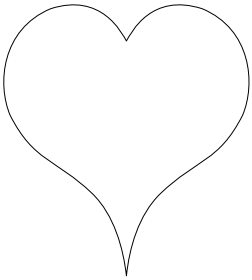
Paulina Tuulivaara

Rakas (ihastumis) Päiväkirja

Rakas

(ihastumis)

Päiväkirja...

Pauliina Tuulivaara

Rakas

(ihastumis)

Päiväkirja...

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijän-oikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedon-louhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Pauliina Tuulivaara

Kustannustoimitus: Pauliina Tuulivaara
Kannen suunnittelu: Pauliina Tuulivaara. Kuva Alexandra_Koch, sydän Alexey_Hulsov

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-89-4840-7

Tämä tarina on kirjailijan mielikuvituksen tuotetta
ja se kumpuaa hänen omasta kokemuksestaan
päiväkirjojen kirjoittajana.

Pimeää huonettani valaisee pieni tunnelmalamppu. Sellainen, jonka saa kirkkaammaksi tai himmeämmäksi vain kosketuksella. Tiedän, että pitäisi mennä nukkumaan, mutta ensimmäinen päivä ysiluokalla on puristanut minusta kaikki mehut, ja adrenaliini virtaa suonissani liian voimakkaana, jotta voisin vaan painaa pääni tyynyyn ja nukahtaa.

En myöskään voi mennä nukkumaan, koska äidin ostama vihko kummittelee koulupöydällä avonaisena, valkoiset sivut tyhjinä ja nälkäisinä.

”*Tässäpä sinulle on uusi vihko, nyt kun peruskoulun viimeinen luokka alkoi. Voit kirjoittaa siihen vaikka päiväkirjaa*,” äiti oli sanonut ja lykännyt vihkon käteeni. Niine hyvineen hän oli jättänyt minut huoneeni hämärään.

Vihko?

Kirjoittaa päiväkirjaa?
Epäilen, että äitini saattaa olla varhaisdementikko.

Antaa nyt päiväkirja lahjaksi nuorelle, joka tuskin jaksaa kirjoittaa sadan sanan esseitä. Tuskin viidenkymmenen sanan. Tai viiden… Keikun tuolilla painovoiman lakeja uhmaten ja tuijotan kliinisen valkeita sivuja, niissä ei ole edes viivan viivaa tai ruudun ruutua, silmät kauhusta laajenneina.

Tuntuu ihan siltä, kuin ope olisi pyytänyt kirjoittamaan, mielellään pari A-nelosta, kesälomasta. Ja kun kynän laskee paperille, ne elämäsi parhaat kymmenen viikkoa katoavat mielestäsi. Simsalabim ja PUF!

Voin kuulla, kuinka sivut pyytävät, suorastaan karjuvat: ”*Täytä meidät, kirjoita jo!* ” – Mutta mitä minä kirjoitan? kysyn ääneen ja epäilen jo oman mielenterveyteni puolesta. Sivut huutavat tekstin nälkäisinä: ”*Mitä vain!* ”

Huokaisen niin syvään, että keuhkolääkäri kuulisi varmasti kaiken maailman örinät ja sivuäänet. Täytän lyijytäytekynän ja lasken kynänpään kömpelösti paperille. Lyijy menee heti rikki, ja pumppaan sitä esiin uuden pätkän. Kirjoitan ensimmäisenä päivämäärän (tarkistettuani sen ensin pariin kertaan seinällä roikkuvasta vanhanaikaisesta kalenterista) ja sitten rustaan hieman hapuillen ja irvistäen kliseiset kaksi sanaa:

Rakas Päiväkirja,

Toi tyttö on ihan seko.

Viivaan lauseen nopeasti yli, naurahdan ja puistelen päätäni. Mitähän kummaa? Paras yrittää uudelleen. Mitäs tästä päivästä kirjoittaisikaan? Pureskelen kynän päässä olevaa kumia. Se tuoksuu vaahtokarkkimaiselta, mutta

Sain äitiltä lahjaksi päiväkirjan. Siihen pitäisi taltioida ysiluokka, peruskoulun vikavuosi. Aattelin ensin, etten saa mitään aikaiseksi, mutta sitten tuli hän, yks luokan tytöistä, täytti mun ajatukset ja ne päiväkirjan sivut.

"Joka välitunti hän istu mun viereen.
En valehtele.
Ihan viereen.
Joka välkkä.
Mä taidan olla in love"

9 789528 948407